

ΡΑΥΛΟ ΣΟΕΛΗΟ

Ο Αλχημιστής

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ:
Δάφνη Χρήστου

ΚΑΛΙΔΑΡΙΟΜΟΣ

Καθώς ο Κύριος με τους μαθητές του επήγαιναν προς την Ιερουσαλήμ, ο Ιησούς μπήκε σ' ένα χωριό. Μια γυναίκα, ονόματι Μάρθα, τον υποδέχτηκε στο σπίτι της. Η Μάρθα είχε μια αδερφή, που την έλεγαν Μαρία. Η Μαρία κάθισε κοντά στα πόδια του Ιησού και άκουγε τη διδασκαλία Του. Αντίθετα, η Μάρθα δούλευε ασταμάτητα από την προθυμία της να τους περιποιηθεί. Πήγε λοιπόν στον Ιησού και του είπε: «Κύριε, δεν σε πειράζει που η αδερφή μου με άφησε μόνη να ετοιμάζω το φαγητό για εσένα και τους μαθητές Σου; Πες της να με βοηθήσει». Κι ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Μάρθα, Μάρθα! Ασχολείσαι κι αγωνιάς με χίλια δυο πράγματα, μα ένα μόνο χρειάζεται. Η Μαρία διάλεξε την καλή, την πνευματική τροφή, και αυτό δεν πρόκειται κανείς να της το πάρει».

Κατά Λουκάν, 10, 38-42

Εν είδει προλόγου

ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ να πω ότι ο *Ο Αλχημιστής* είναι ένα βιβλίο συμβολικό, διαφορετικό από το *Ημερολόγιο ενός Μάγου*, που δεν ήταν προϊόν μυθοπλασίας.

Αφιέρωσα στη μελέτη της Αλχημείας έντεκα χρόνια από τη ζωή μου. Η υπεραπλουστευτική ιδέα της μετατροπής μετάλλων σε χρυσό ή του Ελιξίριου της Μακροζωίας έμοιαζε πολύ σαγηνευτική για να περάσει απαρατήρητη από έναν αρχάριο στη μαγεία – και οφείλω να ομολογήσω ότι αυτό που με γοήτευε περισσότερο ήταν το δεύτερο. Προτού κατανοήσω και συναισθανθώ την παρουσία του Θεού, στη σκέψη ότι μια μέρα όλα απλώς θα τελείωναν βούλιαζα στην απόγνωση. Έτσι, ποντάροντας στην πιθανότητα να αποκτήσω ένα φίλτρο που θα παρέτεινε για αρκετά χρόνια την ύπαρξή μου, αφοσιώθηκα ψυχή τε και σώματι στην παρασκευή του.

Ήταν μια εποχή μεγάλων κοινωνικών αλλαγών – αρχές του εβδομήντα– και ήταν δύσκολο να βρει κανείς σοβαρές εκδόσεις γύρω από το θέμα. Ξεκίνησα, όπως ο ένας από τους ήρωες του βιβλίου, να ξοδεύω τα λιγοστά χρήματα που είχα αγοράζοντας βιβλία από το εξωτερικό και εντρυφώντας στους πολύπλοκους συμβολισμούς. Έψαξα και βρήκα δυο τρεις ανθρώπους

στο Ρίο ντε Τζανέιρο, που ασχολούνταν σοβαρά με το Μέγα Έργο¹, αλλά αυτοί αρνήθηκαν να με δεχτούν. Γνώρισα επίσης πολλούς άλλους που αυτοαποκαλούνταν αλχημιστές, είχαν δικά τους εργαστήρια και διατυμπάνιζαν ότι θα μου μάθαιναν τα μυστικά της Τέχνης, ζητώντας για αντάλλαγμα αμύθητα ποσά. Πλέον συνειδητοποιώ ότι όλοι αυτοί δεν ήξεραν τίποτα γι' αυτό που υποτίθεται πως δίδασκαν.

Παρά την τόση μου αφοσίωση, τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά. Δεν συνέβαινε τίποτε από όσα υπόσχονταν τα βιβλία πίσω από την ακατάληπτη γλώσσα της Αλχημείας. Επρόκειτο για ένα συνονθύλευμα από σύμβολα, δράκους, λιοντάρια, ήλιους, φεγγάρια, υδράργυρους², κι εγώ είχα μονίμως την αίσθηση ότι κάτι έκανα λάθος, γιατί η γλώσσα των συμβόλων αφήνει περιθώρια για τεράστιες παρερμηνείες. Το 1973, ήδη αποκαρδιωμένος από τις ατελέσφορες προσπάθειές μου, έκανα κάτι παντελώς ανεύθυνο. Εκείνη την περίοδο είχα προσληφθεί από τη Γραμματεία Εκπαίδευσης του Μάτου Γκρόσου ως καθηγητής θεάτρου στην ευρύτερη περιοχή, αλλά εγώ κατέληξα να χρησιμοποιώ τους μαθητές μου σε θεατρικά εργαστήρια που είχαν ως θέμα τον Σμαραγδένιο Πίνακα³. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με ορισμένες απόπειρές μου στα ελώδη μονοπάτια της μαγείας, με έκανε την επόμενη χρονιά να συνειδητοποιήσω για τα καλά αυτό που λένε «εδώ πληρώνονται όλα»· όλα γύρω μου κατέρρευσαν σαν χάρτινοι πύργοι.

Πέρασα τα επόμενα έξι χρόνια της ζωής μου διατηρώντας μια μάλλον επιφυλακτική στάση απέναντι σε οτιδήποτε είχε να κάνει με τον μυστικισμό. Σε αυτή την πνευματική απομόνωση, έμαθα πολύ σπουδαία πράγματα: ότι παραδεχόμαστε

Οι σημειώσεις της μεταφράστριας παρατίθενται στο τέλος του βιβλίου.

μια αλήθεια μόνο όταν πριν την αρνούμαστε από τα βάθη της ψυχής μας, ότι δεν πρέπει να προσπαθούμε να αποφύγουμε τη διαδρομή που μας έχει οριστεί και ότι το χέρι του Θεού είναι απείρως σπλαχνικό παρά την αυστηρότητά Του.

Το 1981, γνώρισα το RAM⁴ και τον Δάσκαλό μου, που με έφερε και πάλι στον δρόμο που έχει οριστεί για μένα. Όσο εκείνος με μούσε στα διδασκαλία του, άρχισα και πάλι να μελετώ την Αλχημεία, αυτή τη φορά μόνος μου. Ένα βράδυ, εκεί που συζητούσαμε μετά από μια εξαντλητική συνεδρία τηλεπάθειας, τον ρώτησα γιατί η γλώσσα των αλχημιστών ήταν τόσο ασαφής και μπερδεμένη.

«Υπάρχουν τρεις τύποι αλχημιστών», μου είπε ο Δάσκαλός μου. «Αυτοί που είναι ασαφείς γιατί δεν ξέρουν για τι πράγμα μιλάνε, εκείνοι που είναι ασαφείς γιατί ξέρουν για τι πράγμα μιλάνε, αλλά γνωρίζουν επίσης ότι η γλώσσα της Αλχημείας απευθύνεται στην καρδιά και όχι στη λογική...»

«Και ο τρίτος τύπος;» ρώτησα.

«Εκεί ανήκουν όσοι δεν έχουν ακούσει ποτέ για την Αλχημεία, αλλά κατάφεραν, μέσα από τη ζωή τους, να ανακαλύψουν τη Φιλοσοφική Λίθο».

Και λέγοντας αυτό, ο Δάσκαλός μου –που ανήκε στον δεύτερο τύπο αλχημιστών– αποφάσισε να μου παραδώσει μαθήματα Αλχημείας. Ανακάλυψα ότι η γλώσσα των συμβόλων, που τόσο με προκαλούσε και με μπέρδευε, ήταν ο μόνος τρόπος για να προσεγγίσει κανείς αυτό που ο Καρλ Γιουνγκ ονόμαζε *Anima Mundi*⁵ και συλλογικό ασυνείδητο. Ανακάλυψα τον Προσωπικό μου Μύθο και τα Θεϊκά Σημάδια, αλήθειες που η λογική μου αδυνατούσε να δεχτεί ως τέτοιες, λόγω της απλότητας που τις περιέβαλλε. Ανακάλυψα ότι το Μέγα Έργο δεν ήταν μια αποστολή για λίγους, αλλά για όλα τα ανθρώπινα

όντα τούτης της Γης. Είναι προφανές ότι αυτό δεν παρουσιάζεται πάντα με τη μορφή ενός αυγού, ούτε ως φίλτρο σε ένα μπουκάλι, όμως όλοι ανεξαιρέτως –χωρίς καμία αμφιβολία– μπορούμε να βυθιστούμε στην άβυσσο του Κόσμου.

Κατ' επέκταση, ο *Αλχημιστής* είναι ένα κείμενο επίσης γεμάτο συμβολισμούς. Στις σελίδες του, πέρα από το να μεταφέρω όσα έμαθα στη διαδρομή, απέτισα επίσης φόρο τιμής σε μεγάλους συγγραφείς που κατάφεραν να κατακτήσουν τη Γλώσσα του Κόσμου: τον Χέμινγουεϊ, τον Μπλέικ, τον Μπόρχες (που χρησιμοποίησε επίσης την περσική ιστορία σε ένα δικό του κείμενο⁶), τον Μάλμπα Ταχάν και άλλους.

Για να κλείσω αυτόν τον μακροσκελή πρόλογο και να περιγράψω κάπως και αυτό που ο δάσκαλός μου εννοούσε με τον τρίτο τύπο των αλχημιστών, αξίζει τον κόπο να σας αφηγηθώ μια ιστορία που μου εξιστόρησε ο ίδιος στο εργαστήριό του.

Μια μέρα, η Παναγία μας, με τον μικρό Ιησού στην αγκαλιά της, αποφάσισε να κατέβει στη Γη και να επισκεφτεί ένα μοναστήρι. Κατενθουσιασμένοι οι μοναχοί, μπήκαν σε μια μακριά σειρά ο ένας πίσω από τον άλλον, για να τιμήσουν τη χάρη της. Ο ένας της απάγγειλε ωραία ποιήματα, ο άλλος έδειξε τις ζωγραφιές του για τη Βίβλο κι ένας τρίτος είπε απέξω τα ονόματα όλων των αγίων. Κάποια στιγμή όλοι οι μοναχοί είχαν προσκυνήσει την Παρθένο και τον μικρό Ιησού.

Τελευταίος στη σειρά στεκόταν ένας μοναχός, ο πιο συνεσταλμένος, που δεν γνώριζε τα σοφά κείμενα της εποχής. Οι γονείς του ήταν απλοί άνθρωποι, που εργαζόνταν σε ένα παλιό τσίρκο εκεί κοντά, και το μόνο που του είχαν μάθει ήταν να πετάει μικρές μπάλες ψηλά και να κάνει ταχυδακτυλουργικά.

Όταν ήρθε η σειρά του, οι άλλοι μοναχοί ήθελαν να τελειώσουν με το προσκύνημα στην Παναγία, γιατί ο πρώην ταχυδακτυλουργός δεν θα είχε τίποτα σημαντικό να πει και μπορεί να έβλαπτε τη φήμη του μοναστηριού. Στο μεταξύ όμως ο ίδιος, στα βάθη της καρδιάς του, λαχταρούσε να προσφέρει κι εκείνος κάτι στην Παρθένο και τον μικρό Ιησού.

Ντροπιασμένος και νιώθοντας πάνω του τα αποδοκιμαστικά βλέμματα των αδελφών του, έβγαλε μερικά πορτοκάλια από την τσάντα του και άρχισε να τα πετάει ψηλά, με ταχυδακτυλουργικά νούμερα, που ήταν άλλωστε και το μόνο που ήξερε να κάνει.

Μόνο εκείνη τη στιγμή ο μικρός Ιησούς γέλασε και άρχισε να χτυπάει παλαμάκια στην αγκαλιά της Παναγίας. Και μόνο σ' αυτόν η Παρθένος πρότεινε τα χέρια Της, αφήνοντάς τον να κρατήσει για λίγο τον μικρούλη.

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ πήρε στα χέρια του ένα βιβλίο που είχε φέρει κάποιος στο караβάνι. Το εξώφυλλο έλειπε, αλλά κατάφερε να διακρίνει τον συγγραφέα: Όσκαρ Ουάιλντ. Όση ώρα ξεφύλλιζε τις σελίδες, βρήκε μια ιστορία για τον Νάρκισσο.

Ο Αλχημιστής γνώριζε τον μύθο του Νάρκισσου, του όμορφου αγοριού που πήγαινε κάθε μέρα σε μια λίμνη για να δει το είδωλό του. Ήταν τόσο γοητευμένος με τον εαυτό του, που μια μέρα σκόνταψε, έπεσε μες στο νερό και πνίγηκε. Στο σημείο εκείνο γεννήθηκε ένα λουλούδι, που το ονόμασαν νάρκισσο.

Ο Όσκαρ Ουάιλντ δεν τελείωνε όμως έτσι αυτή την ιστορία.

Ο συγγραφέας αυτός έλεγε πως, όταν ο Νάρκισσος πέθανε, ήρθαν οι Ορειάδες, οι νύμφες των δασών, και είδαν τη λίμνη αλλαγμένη – αντί για καθρέφτης πελώριος από γλυκό νερό, καταρράκτης από δάκρυα αλμυρά να είναι τώρα.

«Γιατί κλαις;» ρώτησαν οι Ορειάδες.

«Κλαίω για τον Νάρκισσο», αποκρίθηκε η λίμνη.

«Α! Καθόλου δεν μας εκπλήσσει που κλαις για τον Νάρκισσο», συνέχισαν εκείνες. «Άλλωστε, όσο και να τρέχαμε εμείς ξοπίσω του στο δάσος, μόνο εσύ μπορούσες να θαυμάζεις από κοντά την ομορφιά του».

«Ήταν ωραίος ο Νάρκισσος;» ρώτησε η λίμνη.

«Μόνο από σένα δεν περιμέναμε αυτή την ερώτηση», έκαναν οι Ορειάδες σαστισμένες. «Στις όχθες σου έσκυβε όλη μέρα».

Η λίμνη έμεινε για λίγο σιωπηλή και στο τέλος είπε: «Κλαίω για τον Νάρκισσο, αλλά δεν πρόσεξα ποτέ την ομορφιά του. Κλαίω για τον Νάρκισσο γιατί κάθε φορά που έσκυβε στις όχθες μου, στα βάθη των ματιών του έβλεπα τι όμορφη που είμαι».

—Τι ωραία ιστορία! είπε ο Αλχημιστής.

ΠΑΟΥΛΟ ΚΟΕΛΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΓΟΡΙ το έλεγαν Σαντιάγο. Έπαιρνε να βραδιάσει όταν έφτασε με το κοπάδι του απέναντι από μια παλιά εγκαταλειμμένη εκκλησία. Η σκεπή έμοιαζε πεσμένη από καιρό και μια πελώρια συκομουριά είχε φυτρώσει ακριβώς στη θέση που άλλοτε καταλάμβανε το διακονικό.

Αποφάσισε να διανυκτερεύσουν εκεί. Φρόντισε όλα τα πρόβατα να μπουν από την κατεστραμμένη πόρτα και ύστερα στοίβαξε μερικές χοντρές σανίδες για να μη βγουν έξω τη νύχτα. Στην περιοχή δεν υπήρχαν λύκοι, αλλά τα βράδια όλο και κάποιο ξεστράτιζε κι ο ίδιος έπρεπε μετά να το ψάχνει όλη μέρα.

Κάλυψε το δάπεδο με την κάπα του και ξάπλωσε βάζοντας το βιβλίο που είχε τελειώσει για προσκέφαλο. Προτού κοιμηθεί, θύμισε στον εαυτό του ότι έπρεπε να αρχίσει να διαβάζει μεγαλύτερα βιβλία: Κρατούσαν περισσότερο και ήταν πιο άνετα για μαξιλάρια.

Ήταν ακόμη σκοτάδι όταν ξύπνησε. Κοίταξε ψηλά και είδε τα αστέρια να λάμπουν μέσα από τη μισοκατεστραμμένη οροφή.

Θα 'θελα να κοιμηθώ λιγάκι ακόμη, σκέφτηκε. Είχε δει ξανά το ίδιο όνειρο, όπως και την προηγούμενη βδομάδα, και είχε ξυπνήσει χωρίς να μάθει για άλλη μια φορά πώς τελειώνει.

Σηκώθηκε και ήπια μια γουλιιά κρασί. Ύστερα πήρε την γκλίτσα του και άρχισε να ξυπνάει όσα πρόβατα κοιμόνταν ακόμη.

Είχε προσέξει πως, όταν ξυπνούσε ο ίδιος, μαζί του ξύπναγαν επίσης τα περισσότερα από εκείνα. Έμοιαζε λες και κάποια μυστηριώδης ενέργεια να συνέδεε τη ζωή του με τα ζωντανά που εδώ και δύο χρόνια περιπλανιόνταν στη γη μαζί του, αναζητώντας τροφή και νερό. «Με έχουν τόσο συνηθίσει, που ξέρουν πια τις ώρες που ξυπνάω», μονολόγησε. Το ξανασκέφτηκε λίγο και κατέληξε ότι μπορεί να ίσχυε και το αντίθετο: Μπορεί εκείνος να είχε συνηθίσει το δικό τους ωράριο.

Κάποια πάντως αργούσαν λίγο να ξυπνήσουν. Το αγόρι τα πρόγρηξε με την γκλίτσα του φωνάζοντάς τα με το όνομά τους ένα ένα. Πίστευε πάντα ότι ήταν ικανά να καταλάβουν τι έλεγε. Γι' αυτό και μερικές φορές τους διάβαζε αποσπάσματα από βιβλία που του άρεσαν, τουςμίλαγε για τη μοναξιά αλλά και τη χαρά του βοσκού στα χειμαδιά, ή σχολίαζε τα καινούρια πράγματα που έβλεπε στις πόλεις όπου πήγαιναν.

Τις τελευταίες μέρες, ωστόσο, μία μόνο σκέψη στριφογύριζε στο μυαλό του: το κορίτσι, η κόρη του εμπόρου, που έμενε εκεί όπου επρόκειτο να φτάσει σε τέσσερις μέρες. Είχε ξαναπάει εκεί μία φορά μόνο, την προηγούμενη χρονιά. Ο έμπορος ήταν ιδιοκτήτης ενός υφασματάδικου και ήθελε πάντα, για να μην τον κοροϊδέψουν, να βλέπει τα πρόβατα να κουρεύονται μπροστά του. Τον έμπορο είχε προτείνει ένας φίλος του, γι' αυτό κι ο Σαντιάγο πήγαινε εκεί τα πρόβατά του.

« Η ΘΕΛΑ να πουλήσω λίγο μαλλί», είπε το αγόρι στον έμπορο.

Το κατάστημα ήταν κλειστό και ο άντρας ζήτησε από τον βοσκό να περιμένει μέχρι το απόγευμα. Το αγόρι κάθισε στο πεζοδρόμιο και έβγαλε ένα βιβλίο από το ταγάρι του.

«Δεν ήξερα ότι οι τσοπάνηδες διαβάζουν και βιβλία», ακούστηκε μια γυναικεία φωνή δίπλα του.

Ήταν ένα κορίτσι από εκείνα, τα χαρακτηριστικά της Ανδαλουσίας, με μαύρα ολόσια μαλλιά και μάτια που θύμιζαν αόριστα τους παλιούς Άραβες κατακτητές.

«Μάλλον επειδή τα πρόβατα έχουν περισσότερα να μας μάθουν απ' τα βιβλία», απάντησε το αγόρι. Μιλούσαν για πάνω από δύο ώρες. Το κορίτσι τού είπε ότι ήταν η κόρη του εμπόρου και του μίλησε για τη ζωή στο χωριό, ίδια κι απαρράλλακτη κάθε μέρα. Ο βοσκός τής μίλησε για τα βοσκοτόπια της Ανδαλουσίας, τα θαυμαστά και πρωτόγνωρα που αντίκριζε στις πόλεις που έβλεπε. Είχε καταχαρεί που μπορούσε να μιλά και με κάποιον άλλον πέρα από τα πρόβατά του.

«Και πώς έμαθες να διαβάζεις;» ρώτησε το κορίτσι κάποια στιγμή.

«Όπως όλοι οι άνθρωποι», της απάντησε. «Στο σχολείο».

«Κι αφού ξέρεις να διαβάζεις, γιατί είσαι ένας απλός τσοπάνης;»

Το αγόρι βρήκε μια δικαιολογία για να αποφύγει την απάντηση – ήταν σίγουρο ότι το κορίτσι δεν θα καταλάβαινε ποτέ του. Συνέχισε όμως να της εξιστορεί τις περιπέτειες από τα ταξίδια του και τα μικρά μαυριτανικά της μάτια άστραφταν από έξαψη και ενθουσιασμό. Όσο περνούσε η ώρα, το αγόρι ευχόταν μέσα του να μην τελείωνε ποτέ εκείνη η μέρα, ο πατέρας του κοριτσιού να είχε ακόμη πολλά πράγματα να κάνει, και ο ίδιος να αναγκαζόταν να μείνει εκεί για άλλες τρεις μέρες. Αντιλήφθηκε ότι άρχιζε να νιώθει κάτι που δεν είχε ποτέ του αισθανθεί: την επιθυμία να μείνει σ' ένα μέρος για πάντα. Με το κορίτσι με τα μαύρα μαλλιά, οι μέρες δεν θα ήταν ποτέ ίδιες κι απaráλλακτες.

Ο έμπορος ήρθε όμως κάποια στιγμή στο κατάστημα και του ζήτησε να κουρέψει τέσσερα πρόβατα. Ύστερα, πλήρωσε ό,τι του όφειλε και του ζήτησε να ξανάρθει την επόμενη χρονιά.

ΑΠΟΜΕΝΑΝ ΠΛΕΟΝ μόλις τέσσερις μέρες για να πάει ξανά σ' εκείνο το χωριό. Ήταν ενθουσιασμένος και μαζί ανήσυχος. Μπορεί το κορίτσι στο μεταξύ να τον είχε ξεχάσει – από κει περνούσαν τόσοι και τόσοι βοσκοί για να πουλήσουν τηνπραμάτεια τους.

«Ας είναι», είπε το αγόρι στα πρόβατά του. «Κι εγώ θα γνωρίσω άλλα κορίτσια σε άλλα μέρη».

Στο βάθος της καρδιάς του όμως ήξερε ότι δεν ήταν έτσι. Και ότι τόσο οι βοσκοί όσο οι ναυτικοί κι οι περιπλανώμενοιπραματευτάδες γνώριζαν πάντα, κάπου, κάποια, που τους έκανε να ξεχάσουν τη χαρά που ένιωθαν όταν περιπλανιόνταν μόνοι τους στον κόσμο.

Η ΤΑΝ ΜΙΑ ΛΑΜΠΙΕΡΗ ΜΕΡΑ και ο βοσκός προσπάθησε να κατευθύνει το κοπάδι του προς τα κει που χτυπούσε ο ήλιος. *Τίποτα δεν μπορούν να αποφασίσουν από μόνα τους*, σκέφτηκε. *Μπορεί γι' αυτό να μένουν πάντα μαζί μου.* Το μόνο που ήθελαν τα πρόβατά του ήταν να έχουν νερό και φαγητό. Όσο το αγόρι θα τα πήγαινε στα καλύτερα λιβάδια της Ανδαλουσίας, θα ήταν φίλοι του. Τι κι αν οι μέρες κυλούσαν μονότονα, με κείνα να σέρνονται νυσταλέα ώρες ατέλειωτες ανάμεσα στην ανατολή και τη δύση του ήλιου. Τι κι αν εκείνα, στη σύντομη ζωή τους, δεν θα είχαν διαβάσει ποτέ ένα βιβλίο κι ούτε θα μάθαιναν τη γλώσσα των ανθρώπων, που μπορούσε να περιγράφει όλα τα θαυμαστά του κόσμου. Τα πρόβατα ήταν ευχαριστημένα με φαγητό, νερό, και τίποτε άλλο. Σε αντάλλαγμα, πρόσφεραν γενναιόδωρα το μαλλί, τη συντροφιά και, ορισμένες φορές, το κρέας τους.

Έτσι κι αποφάσιζα σήμερα να γίνω ένα τέρας και να τα ξεκάνω ένα ένα, ούτε που θα 'παιρναν χαμπάρι, παρά μόνο όταν σχεδόν όλο το κοπάδι θα είχε αποδεκατιστεί, σκεφτόταν το αγόρι. *Απ' την εμπιστοσύνη τους για μένα, ξεχνούν να εμπιστευτούν τα δικά τους ένστικτα. Κι αυτό επειδή τους βρίσκω νερό και φαγητό.*

Αμέσως όμως άρχισε να απορεί που σκεφτόταν έτσι – ίσως τελικά η εκκλησία, με εκείνη τη συκομουριά στη μέση, να 'ταν κακοϊσκιωτη. Λες και κάτι έκανε συνέχεια – το αγόρι είχε ξα-

ναδεί το ίδιο όνειρο και τώρα τα 'βαζε με τα ζώα του, που τον συντρόφευαν, τα τόσο πιστά πάντα σ' εκείνον. Ήπια λίγο κρασί που είχε περισσέψει από το προηγούμενο βράδυ και τύλιξε σφιχτά την κάπα στο κορμί του. Σε λίγες ώρες –ήξερε–, ο ήλιος θα ήταν ψηλά στον ουρανό και η ζέστη τόσο αφόρητη, που δεν θα μπορούσε πια να τα πάει να βοσκήσουν. Αυτές τις ώρες τα καλοκαίρια στην Ισπανία όλοι κοιμόνταν. Η ζέστη κρατούσε μέχρι το βράδυ και μέχρι τότε το αγόρι αναγκαζόταν να κουβαλάει την κάπα του. Στο μεταξύ, κάθε φορά που πήγαινε να παραπονεθεί για το βάρος της, υπενθύμιζε στον εαυτό του ότι εξαιτίας της δεν κρύωνε το πρωί όταν ξυπνούσε.

Πρέπει να είμαστε πάντα προετοιμασμένοι για τα κατώματά του καιρού, σκεφτόταν και αισθανόταν ευγνώμων τότε που την είχε.

Η κάπα του είχε έναν σκοπό, το ίδιο κι εκείνος. Τα δύο χρόνια που είχε περάσει στα λιβάδια της Ανδαλουσίας είχε πια μάθει απέξω κι ανακατωτά όλες τις πόλεις της περιοχής. Αυτό ήταν το νόημα της ζωής του, να ταξιδεύει. Και αυτή τη φορά σκόπευε να εξηγήσει στο κορίτσι πώς ένας απλός βοσκός ήξερε να διαβάσει. Μέχρι τα δεκαέξι του είχε φοιτήσει σε μια θεολογική σχολή. Οι γονείς του ήθελαν να γίνει παπάς – που, όσο να πεις, δεν ήταν λίγο πράμα για μια απλή αγροτική οικογένεια που δούλευε ίσα για να εξασφαλίζει νερό και φαγητό, όπως τα πρόβατα στο κοπάδι του. Είχε παρακολουθήσει μαθήματα λατινικών, ισπανικών και θεολογίας, αλλά από παιδί ονειρευόταν να γνωρίσει τον κόσμο και αυτό για κείνον ήταν πολύ πιο σημαντικό από τον Θεό ή τις αμαρτίες των άλλων. Ένα απόγευμα, που πήγε να τους επισκεφτεί, βρήκε το κουράγιο να πει στον πατέρα του ότι δεν ήθελε να γίνει παπάς. Ήθελε να ταξιδέψει.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ BEST SELLER
ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΑΝΩ ΤΩΝ 120 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 89 ΓΛΩΣΣΕΣ

Ο *Αλχημιστής* είναι πλέον ένα κλασικό και παράλληλα σύγχρονο βιβλίο, που έχει συγκινήσει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο και έχει αλλάξει τη ζωή αμέτρητων αναγνωστών, βοηθώντας τους να βρουν την εσωτερική γαλήνη, τη δύναμη, την ευγνωμοσύνη, αλλά και τη σύνδεση με έναν βαθύτερο, σχεδόν θεικό, τρόπο με τον εαυτό τους και τον κόσμο γύρω τους.

Η ιστορία, συγκλονιστική μέσα στην πανίσχυρη απλότητα και τη συγκινητική σοφία της, μιλά για έναν Ανδαλουσιανό βοσκό, τον Σαντιάγο, ο οποίος ταξιδεύει από την πατρίδα του, την Ισπανία, στην έρημο της Αιγύπτου αναζητώντας έναν θησαυρό θαμμένο κοντά στις Πυραμίδες. Στην πορεία θα συναντήσει μια τσιγγάνα, έναν άντρα που λέει πως είναι βασιλιάς και έναν αλχημιστή – και οι τρεις θα δείξουν στον Σαντιάγο τον δρόμο. Κανείς δεν ξέρει τι είναι αυτός ο θησαυρός, ούτε αν ο Σαντιάγο θα καταφέρει τελικά να ξεπεράσει τα εμπόδια και να τον ανακαλύψει. Σημασία έχει όμως πως αυτό που ξεκινά ως ένα ταξίδι προς έναν κόσμο υλικό τελικά εξελίσσεται στη συνειδητοποίηση ότι οι πιο πολύτιμοι θησαυροί βρίσκονται μέσα μας.

Αποκαλυπτική, αφυπνιστική και βαθιά ανθρώπινη, η ιστορία του Σαντιάγο αποδεικνύει τη δύναμη των ονείρων μας και πόσο σημαντικό είναι να ακούμε την καρδιά μας.

Οι σελίδες του *Αλχημιστή*, που επανακυκλοφορεί σε καινούρια μετάφραση, μεταφέρουν ένα διαχρονικό μήνυμα: Αν έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και στην εσωτερική δύναμη και σοφία μας, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία με σθένος και αξιοπρέπεια.

Με τον Αλχημιστή ξεκινά το δικό σας ταξίδι για τον θησαυρό και την προσωπική σας αλήθεια.

